SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 JULI 1941

HET OPENLUCHTCONCERT

(Tekening B. ten Hove)

HOE NOLDJE DE WEDSTRIJD WON

(Tekeningen Laura Kuiper)

Gefeliciteerd, hoor, Han, Gefeliciteerd, kerel!"

Hartelijk klonken de jongensstemmen over 't schoolplein, toen Han vrolijk en wel kwam aangestapt. Je kon echt aan hem zien, dat hij jarig was, zo stralend en blij stond zijn gezicht.

„Dank je wel, hoor," zei Han. Hè, hij werd gewoon overstelpt door al die gelukwensen.

„Heb je wat gekregen, joh?" vroeg Piet en hij ging vlak naast Han lopen, om toch maar alles goed te kunnen horen.

„Nou en of," vertelde Han verrukt. „Ik heb een beste verjaardag, hoor. Maar zie je, dat komt ook wel een beetje, omdat ik op mijn laatste rapport zoveel vooruitgegaan ben."

„Je had er ook hard genoeg voor geploeterd," vond Wim.

„Ja," vervolgde Han, „vader vond het ook reuzenfijn natuurlijk en daarom heeft hij me nu zo goed bedacht. Weet je, wat ik gekregen heb?"

„Nee, vertel op dan. We staan gewoon te springen om het te weten te komen."

„Een fijn werpspel, zeg. Enig gewoon."

„Hè, wat kinderachtig," vond Klaas, die altijd een beetje jaloers op anderen was.

„Helemaal niet ‚kinderachtig,'" zei Han. „Het is maar niet zo'n gewoon balspelletje. Denk dat maar niet. Nee, het is een bord met allerlei hokjes, dat je tegen de muur moet hangen, en dan moet je met een pijltje met veren er aan op die hokjes mikken. Noem jij dat maar kinderachtig. Maar ik wed, dat je er niets van terechtbrengt."

„Nou en of," zei Noldje, een blonde, flinke jongen. „Ik ken zoiets wel. Het is reuzenleuk, maar ook geweldig moeilijk."

„Is het ook," beaamde Han, „maar zeg, ik heb nog meer gehad, hoor. Een paar rolschaatsen! Is dat even fijn! Die had ik al zo lang gewild, omdat jullie er ook allemaal een paar hebben. Het zal wel leuk gaan, hè? En ik kan er vast wel dadelijk op wegkomen, want gewoon schaatsen op het ijs kan ik goed."

„Natuurlijk, Han, dan rijd je er zo op weg," zei Wim.

„Ja, dat dacht ik ook," vervolgde Han. „En zeg, nu moeten jullie eens luisteren, wat mijn vader voor een fijn plan heeft uitgedacht. Als jullie vanmiddag allemaal bij mij op verjaarsvisite komen, houden we een rolschaatsenwedstrijd. Achter bij ons op de Kanaalweg. Je weet wel, nu de Hoofdweg afgesloten is, komt er over de Kanaalweg geen verkeer op het ogenblik. Anders mocht het niet natuurlijk. Maar nu wel. Vader heeft de hele zaak al geregeld, zeg. Het wordt een echte wedstrijd in het hardrijden over honderd meter!"

„Ja, zeg, wat enig!" riepen de jongens door elkaar. „Dat is een leuk plan."

„Nu, ik maak van te voren nog eventjes mijn rolschaatsen goed schoon en smeer vooral de wieltjes fijn," opperde Kees.

„En ik ook," viel Jan hem bij. „Mijn vader zegt trouwens, dat je altijd je spullen goed onderhouden moet."

„Nu," zei Han, „daar mankeert het anders bij jou nog al eens aan. Kijk maar eens hoe smerig je fiets er wel uitziet. Echt dom, hoor!"

Jan keek lelijk op zijn neus, toen Han dat zei, maar hij besefte wel, dat er veel waarheid in Han's woorden stak, en hij nam zich voor om zijn fiets eens terdege te gaan schoonmaken.

„Hoe laat begint het feest, Han?" vroeg Kees, die ontzettend veel zin in de rolschaatsenwedstrijd had.

„Nou, als jullie dan om twee uur bij mij komen, dan hebben we een fijne, lange middag vóór de boeg," zei Han.

„We zullen er zijn, hoor," beloofden ze. Alleen Noldje vertelde, dat hij wel eens iets later kon komen, omdat hij zijn vader nog even helpen moest.

„Maar zo gauw mogelijk kom ik," beloofde hij. „Wachten jullie dan even op mij voor de wedstrijd?"

„Afgesproken, hoor," zei Han en toen gingen ze allen, opgetogen over het vooruitzicht van een heerlijke middag, de schoolpoort binnen.

* * *

's Middags, klokke twee, waren de meeste jongens al bij Han aanwezig. Het was fijn weer. De zon scheen heerlijk. Alleen waaide het wat, maar Hollandse jongens zijn niet bang voor een frisse bries.

„Ik heb mijn schaatsen fijn gesmeerd, hoor," pochte Kees. „Als mij de eerste prijs ontgaat, ben ik een boon."

„Ha, ha," zei Jan, „die wil kampioen worden. Maar ik zal je eens fijn kloppen, hoor, reken daar maar op."

„Dat belooft wat," lachte Han's vader, die veel schik had in het geval. „Zijn we er allemaal al?" vroeg hij aan Han.

„Alleen Noldje nog, vader," legde Han uit. „Maar die heeft gezegd, dat hij iets later kwam, omdat hij zijn vader nog even helpen moest. Hij zal wel komen. Kijk, ik geloof dat ik hem daar al zie. Ja, daar is hij."

„Ha, Noldje," riepen ze hem toe.

„Nee maar," zei Kees, „moet je Noldje zien. Die heeft zijn regencape aangedaan. Ha, ha, zeker bang, dat er een bui uit de heldere lucht valt."

De anderen begonnen Noldje nu ook zo'n beetje voor de mal te houden met zijn cape, maar Noldje trok er zich niets van aan. Net of hij het niet merkte, ging hij met de anderen mee.

„Doe die cape toch af," zei Han tegen hem, „je zult er niets dan last van hebben bij het rijden. Op

die manier zul je de wedstrijd zeker niet winnen!"

„We zullen wel eens zien," antwoordde Noldje rustig en hij hield stilletjes zijn cape aan.

Han's vader had hen allen in groepen ingedeeld. Telkens met zessen tegelijk werd er gestart en degene, die overwinnaar in zijn groep was, kwam weer met de overwinnaars uit de andere groe-

pen in een nieuwe wedstrijd uit. O, wat vonden die jongens dat fijn!

Kijk, daar stonden ze weer klaar. Han, Jaap, Geert, Jan en Noldje, de laatste met zijn cape aan!

„Klaar?" vroeg vader; en hij hield een klein kinderpistooltje in de hoogte.

„Ja?"

„Ja," antwoordden ze.

„Af dan," zei vader en hij loste het schot.

Kijk, daar gingen ze. O, o, wat deden ze hun best. Ze zwaaiden met hun armen, dat het een lust was. Maar wat deed Noldje?

„Kijk eens, wat die doet," riepen de jongens, die aan de kant stonden.

„Kijk toch eens! O, zeg, dat is een slimmerd. Hij houdt de punten van zijn cape vast en spreidt dan zijn armen uit. Nu is zijn cape net een zeil. Zie, hoe de wind het bol zet. Ai, wat gaat hij hard! Het snelst van allemaal. Hij zal het winnen. Ja, ja, hij komt als eerste aan."

„Dat dacht ik wel," zei Han's vader. „Ik had allang begrepen, waarom die blonde knaap zijn cape had aangedaan. Zeker dikwijls gezeild, hè Noldje?"

„Ja, mijnheer," antwoordde Noldje. „De wind kan je zo'n heerlijke vaart geven, als je een zeil maakt van je cape."

„Ja, ja, zo zien jullie," zei Han's vader, „dat je nooit zo gauw iemand moet uitlachen!"

Ja, dat zagen de jongens nu ook wel in en ze namen zich voor, voortaan niet meer zo

„Ja, ja, hij komt als eerste aan."

gauw te oordelen.

„Je hebt ons een fijn lesje gegeven, Noldje," zei Han, „we hadden je niet moeten uitlachen. Maar zeg, dat rolzeilen of hoe je het noemen wilt, lijkt me geweldig. Ik ga ook eens gauw mijn cape halen om het te proberen."

Nu, toen moesten ze allemaal het voorbeeld volgen natuurlijk. En even later schoten ze als zeilbootjes over de weg. Noldje gaf hun aanwijzingen, hoe ze het moesten doen. Heerlijk was het en ze waren maar wat dankbaar voor het denkbeeld.

En steeds als er een fikse bries stond, kon je de jongens zien „rolzeilen". En het duurde niet lang of ze waren er allemaal even ervaren in als Noldje, dien ze voortaan ook nooit meer uitlachten.

CORRY ERKENS

OM TE KLEUREN

(Eigen tekening)

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

Een der elfjes vloog naar Tommie toe en vroeg hem waarom hij daar zo droevig zat te kijken. „Nogal wiedes!" antwoordde Tommie. „Hoe moet ik weer naar de aarde terugkomen?"

Het elfje beloofde hem te helpen en vroeg aan de maankoningin of zij Tommie een paar vleugels mocht geven. De koningin vond het goed en vlug vloog het elfje terug.

De vleugels stonden Tommie niet kwaad, maar.... voor dat de zon opkwam, moest hij weer op de aarde terug zijn.

„Daar gaat ie!" riep Tommie, en liet zich van de planeet afglijden. Tjonge, dat ging nog heel wat fijner dan in de vliegmachine. Het elfje vergezelde hem zo ver mogelijk.

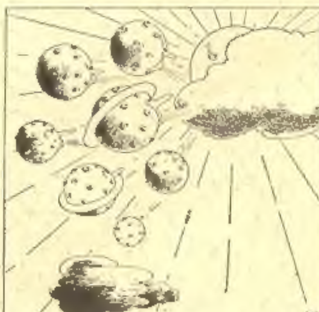
Maar de zonnen en manen, die hij had laten schrikken met zijn vliegtuig, wilden hem nu te lijf, en het kostte Tommie heel wat moeite om ze van zich af te schudden.

Daardoor kwam het ook, dat de reis veel langer duurde dan nodig was. Gelukkig hield de zon zich nog schuil achter een grote wolk en zag Tommie in de verte de aarde al draaien.

Nog een minuut of vijf en het reisje was achter de rug. Hij zag het bord van de A.N.W.B. en huizen en bossen, meren en rivieren en hij keek goed rond naar de Blauwe-Haaien-baai.

De manen en zonnen zagen dat Tommie het ging winnen en ze begonnen toen uit alle macht tegen de wolk te blazen, zodat de zon er achter te voorschijn kwam. En toen....

Ja, toen schrompelden de vleugels van Tommie door dat zonnelicht in elkaar en begon hij te vallen, te vallen als een baksteen, regelrecht naar de aarde toe.

WILLY WEETAL'S
WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR
R·M·BRINKERHOFF

WAT EEN KLEIN FLESJE MELK! ZOUDEN DIE LUI ZO ARM ZIJN DAT ZE NIET MEER MELK KUNNEN KOPEN?

IK NEEM HET MEE EN ZET ER ONZE FLES VOOR IN DE PLAATS.

JA, ZEKER! HIER, JIJ KLEINE VLEGEL!
IK ... IK WOU DIE GROTE FLES VAN ONS ER VOOR IN DE PLAATS ZETTEN!

DAT MAAK JE JE VADER WIJS, KERELTJE. KOM, MEE!
AUW

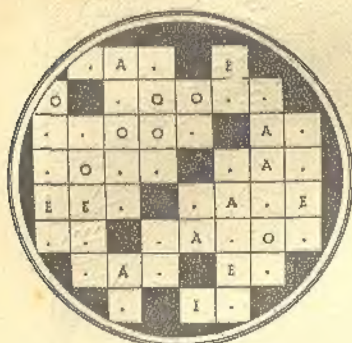

AGENT, HIER HEB JE 'N KLEINE DIEF!
NOU, NOU! DAT IS 'N ERNSTIGE OVERTREDING, JONGE MAN!

IK WOU DAT KLEINE FLESJE RUILEN, AGENT, MET ONZE GROTE FLES!
DAT VERTEL JIJ MAAR AAN DEN RECHTER, HOOR.

MELKSALON
IJS
MELK STELEN, HE? HOU JE ZOVEEL VAN MELK?
HU-HU-HU

TWEE GLAZEN MELK, KEES HIER HEB IK ZO 'N KERELTJE DAT TUK IS OP MELK!
IJS
DRA
IJS
R. M. BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

(Eigen tekening)

KRUISWOORDPUZZLE

In deze kruiswoordpuzzle staan nu eens geen cijfertjes. Er staan wel puntjes en letters. Juist: allemaal klinkers. De puntjes staan er in de plaats van de medeklinkers. Die moeten jullie zelf plaatsen. Daarom laten we hier alle woordjes volgen, die in de puzzle voorkomen en om jullie het niet al te moeilijk te maken, geven we alle horizontaal geplaatste en alle verticaal geplaatste woordjes apart aan. Natuurlijk staan ze niet in de goede volgorde. Dat zou al te leuk zijn. Maar de puntjes en de geplaatste letters zullen jullie dan verder wel op weg helpen.

Horizontaal:	Verticaal:
Voogd.	Daarom.
Knoop.	Avond.
Pan.	Kaper.
Kar.	Pret.
Tam.	Eg.
Ap.	Op.
Sont.	Noot.
Eed.	Noest.
Rare.	Oksel.
Is.	Ra.
Kapot.	Km.
Em.	Af.
Ir	

REBUSFILMPJE

Op dit filmpje staan 5 rebusjes. Ze zijn niet gemakkelijk, hoor, maar je moet er even goed bij nadenken en dan kom je 'r wel achter. De eerste twee zijn twee werkwoorden, no. 3 is een zelfstandig naamwoord evenals de twee overige nummers, die iets met het jaargetijde te maken hebben. Span je nu maar eens flink in, hoor!

(Eigen tekening)

MENEER SPRING-IN-'t-VELD

Hij heeft het druk met het lezen van zijn krantje, zoals jullie wel zien. O, wat? Zien jullie hem niet? O nee? Nou, dan gauw een potlood genomen en beginnen bij punt 1. Vandaar 'n lijntje naar 2 enz. tot en met punt 67 en dan weten jullie er alles van, hoor!

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDPUZZLE

```
   R E
 R E E D S
  A   N   T E
A A N   E   T
S P A   R I E
S           N N
E           N
N           E
            N
```

REBUSJE

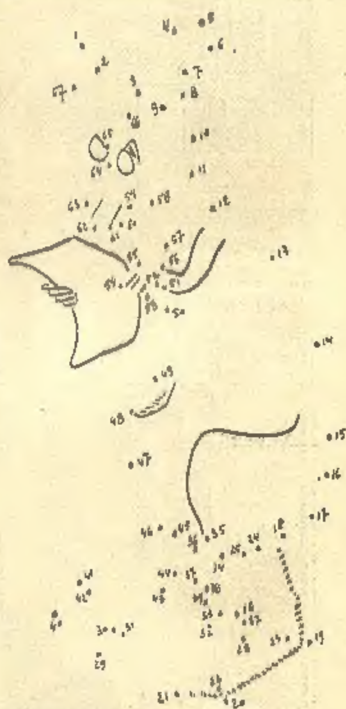
E - in - d - e.

LETTERRAADSEL

1. Lot	- E -	rij.
2. Mel	- N -	eed.
3. Na	- M -	aak.
4. Offer	- A -	ar.
5. Ver	- F -	laag.
6. Al	- T -	hans.
7. Bar	- B -	aar.
8. Dor	- P -	el.
9. Hier	- O -	ver.
10. Hoe	- S -	ten.

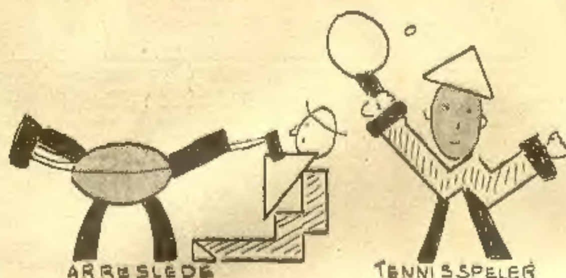
SPREEKWOORDPUZZLE

Goed voorgaan doet goed volgen.

(Eigen tekening)

GRAPJASJES.

WATJE METELF STUKJES KARTON KUNT DOEN

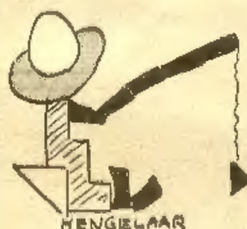

ARRESLEDE TENNISSPELER

DE KIP VERLAAT HAAR NEST

HOBBELPAARD

COWBOY

DE JAGER

HENGELAAR

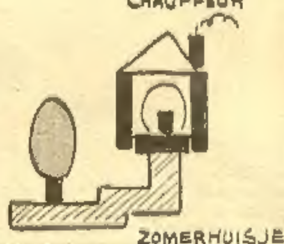

PIANIST

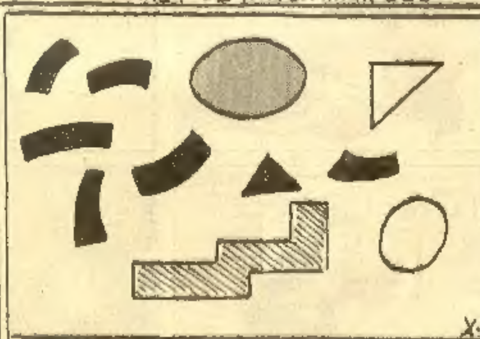

MET DE KIPPEN NAAR BED

SCHOMMELSTOEL

CHAUFFEUR

BLIKSEMINSLAG

ZOMERHUISJE

TEKEN DE ELF STUKJES OVER OP KARTON, KNIP ZE UIT EN KIJK EENS OF JE NOG ANDERE GRAPPIGE FIGUREN KUNT MAKEN. KNIP ZELF OOK STUKJES EN ZIE WAT JE'R VAN KUNT MAKEN.

(Eigen tekening)

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN GOEDE VONDST!

